

IRODALOM FEKETÉN – FEHÉREN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Lám Etelka, a tigrises pályázat 1. helyéért kapott nyereményeivel

LÁM ETELKA ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2014/01. szám

*Lám Etelka
Csanádi Ibolya festménye*

LÁM ETELKA BEMUTATKOZÁSA

Köszöntelek kedves Olvasó!

Szentendrén születtem, az egész családom apai és anyai ágon innen származik. Itt szívtam magamba a művészet szeretetét a festőkön és a szobrászokon keresztül. Korán, úgy kilencévesen kezdtem könyveket olvasni, szinte se nem láttam, se nem hallottam, amikor egy könyv a kezembe került.

A Ferences Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat, majd Budapestre kerültem, és férjhez mentem. Sok szomorú esemény után - a férjemmel együtt - külföldre távoztunk. Svédországban telepedtünk le, és ma is itt élünk. Amikor nyugdíjba kerültem, meséket kezdtem írogatni. Rájöttem, hogy talán tudok adni valamit a fiataloknak. Mivel nehéz világban élünk, rá kell nevelni a gyermekeket, hogy szeressük egymást, és adjunk segítséget a gyengébbeknek.

Szeretem a természetet, és nagy élmény nyújt számomra az utazás a világ bármely sarkába. Titokzatos világ számomra a csillagászat és a történelem: a kalandozás régi civilizációkban. A magyar nyelv és irodalom is nagy helyet foglal el a szívemben. Mivel 34 éve élek külföldön, újra kell csiszolnom szókinccsemet. Remélem, hogy minden nap gazdagítom anyanyelvem kincstárát a szép magyar beszédben és írásban.

motoz/ Lám Etelka - Göteborg, 10. 02. 2014.

LÁM ETELKA ÍRÁSAI

A leányka

Harmatcseppek csillantak meg a
kék harangvirágok szirmain
lány szellő simogatta őket
szelíden hajladoztak a csillogó napsugár felé
egy mosolygós leányka közeledett
szőke haja fürtökben omlott le a vállára
hol futva hol apró lépteivel meg-megállva
játsszodozva megsimogatta a virágok bársonyos leveleit
nagy sötét szemével megcsodálta a vízcseppeket
amelyek - mint átlátszó kristálygömbök -
a szivárvány színeiben pompázva kápráztatták el
csilingelő hangon kacagott...

Göteborg, 09. 11. 2013.

Orsi, a barnamedve és a kis Rita

Ki gondolta volna, hogy a cirkuszban nem érzi jól magát Orsi, a barnamedve. Ketrece igen kicsi és kényelmetlen volt, éppen csak fel tudott állni benne. A gazdája sokszor megütötte, ha nem dolgozott jól. Minden nap gyakorolnia kellett fellépés előtt. Senki sem volt kedves hozzá. Orsi sóvárogva nézte az erdőt és a szabadságot, ami valóban el is érkezett hozzá. Éppen megkapta a vacsoráját, amit az egyik fiú hozott, aki gondozta az állatokat, és rosszul zárta be a cella ajtaját. Kinyílt az ajtó Orsi előtt, még az enivaló sem érdekelte, szépen kisétált, és cammogva majd futva el is érte az erdőt.

Az orrával beszippantotta a virágok illatát, és boldogan surrant a fák közé. Sok állattal találkozott, akik kíváncsian tekintettek rá, már régen

nem találkoztak ilyen szép nagy medvével. Az őzikék félénken futottak el a közeléből. A madarak vidáman csicseregtek körülötte. A vidám kószálás közben beköszöntött az este, és Orsinak kellett volna egy kuckó, ahol szundikálhat egyet a sikeres kiszabadulás után. Körbepillantott, és talált egy sziklahasadékot, ahol lepihenhetett.

Reggel arra ébredt, hogy mozgást hall, és emberek közelednek. Szíve hangosan dobogott, és még jobban elbújt a mélyedésbe. Ekkor megjelent Lajos bácsi, a jószágos erdész, és kis unokája Rita, aki kis piros pöttyös ruhácskájában igen szépen beleillett ebbe a környezetbe. Szőke haját simogatta a reggeli friss szellő, lágyan, selymesen. Halkan beszélgetve közeledtek. Mindig voltak újabb történetek az erdő csodálatos életéről, amit a nagypapa elmesélt ennek a tündéri, kíváncsi kislánynak. Rita ámulva hallgatta őt, és ekkor észrevett egy mezei nyuszt, amint elfutott mellette - egyenest a sziklabarlang felé. A leányka is futott utána, de ó, jaj! Meglátott egy nagy barnamedvét. Az erdész rögtön utánuk iramodott, és teljesen megdöbbsent, hogy egy hatalmas macskót lát maga előtt. A maci szomorúan nézett rájuk, és semmi fenyegetőt nem éreztek egymásban, így mindenki megnyugodott. Lajos bátyánk óvatosan közeledett az állathoz, és kis Rita is követte őt. Szomorúan látták, hogy a medve hátán ütés nyomai vannak. Ezt az állatot bántották, és gondolom, hogy a cirkusból szökött meg - mondta Lajos. Rita, most hazamegyünk - közölte a nagypapa. Majd holnap újra eljövünk, és kitalálok valami okos megoldást ennek a medvének, hogy ne kelljen visszamennie oda, ahol eddig volt. Ezután elindultak hazafelé.

Orsi, a medve-maci, igen jól érezte magát itt az erdőben, szabadon. Talált sok édes ízű málnát és más finom gyümölcsöt, amivel tele töltötte a bendőjét, majd később felfedezett egy kis, ezüstösen csillogó patakot, és halat is fogott magának vacsorára. Hamar eltelt ez a nap is, visszacamogott a kuckójához, és békésen elaludt.

Rita viszont nagyon izgatott volt, nagyon sajnálta ezt a szép nagy medvét, és alig várta, hogy újra találkozzon vele. A nagypapa sokat fáradozott és tárgyalt különböző hivatalos helyeken és illetékes emberekkel a medve ügyében. A kislány közben elaludt, és egész éjjel a bar-

namackóval álmodott. Rita reggel korán ébredt, azonnal felkelt, és irány a konyhaszekrény! Hamar megtalálta, amit keresett, és talált is egy kis üveg mézet. Becsomagolta, és eltette a kis kosarába.

Mikor a nagypapa felébredt, Rita már útra készen állt, és így hamar el is indultak. Elég gyorsan haladtak. Lajosnak volt még egy kis dolga, amit el kellett intéznie a madarak és mókusok etetőjénél, így Rita előreszaladt a macihoz. Orsi már kint volt a bozótosoknál, és gyümölcsöket evett. Rita leült Orsi közelébe, elővette a mézet, és mivel hozott papírtányért, arra kanalazta a mackónak a finomságot. Hát volt nagy lakmározás és vidám brummogás. Észre sem vették, hogy négy megtermett férfi közeledett feléjük és egy nagy háló volt náluk. Rá akarták borítani Orsira, hogy elfogják. Rita amint meglátta, hogy mi fog történni elkezdett sikítani és hívta nagyapját, ahogy a torkán kifért. Lajos a közelben volt, és hamar ott is termett. Gyorsan felfogta, hogy mi a helyzet. Volt nála egy hivatalos végzés arról, hogy a barnamedve itt maradhat az erdőben mint védett állat, mivel bántalmazva volt. Így a férfiak, akik a cirkusztól jöttek, üres kézzel távoztak el.

Így ért véget a cirkuszi barnamedve kalandja, „aki” még sokáig éldegélt az erdőben, és szabad volt mint a madár, ahogy visszanyerte áhított szabadságát. A kis Rita sokszor meglátogatta őt, és nagyon jó barátok maradtak sok éven keresztül. A nagypapa még sokat mesélt unokájának, de a legszebb mese mindig a barnamedve története volt.

Göteborg, 22. 12. 2013.

A sivatag királynője és a kis sárkány

Volt egyszer egy oázis a sivatag közepén, itt lakott egy fiú az apjával. Ott volt egy kis kék tavacska és körülötte sok szép kis virág. A tóban mindig friss volt a víz. Itt álltak meg a karavánok a tevékkel.

A pálmafák árnyékában meghúzódtak a kis virágok, és jól bírták a sivatagi hőséget. Így kevés vízzel is sokáig eltengődtek és virágoztak.

Ezenkívül itt lehetet hűsölni az utasoknak, a tevéknek, és itt tudták megitatni az állatokat. Kellott a sok víz, hogy utána bírják a hosszú, fárasztó utat a következő oázisig. Történt egyszer, hogy egy kis sárkány tévedt ide, három feje volt, tüzet okádott, és rögtön kiitta az összes vizet a tavacskából.

Lett ám nagy szomorúság, hogy mitévők legyenek most, hogyan tudnak újra vizet lelni, vagy várni, amíg újra megtelik vízzel a tó. Arra is gondolni kellett, hogy mi lesz, ha a sárkány újra visszajön, és kiissza a vizet a tóból.

Éjszaka, mikor elaludtak, a fiúnak szépséges álma volt: megjelent neki a sivatag királynője. Olyan szép volt, hogy a fiú csak ámult-bámult, meg sem tudott mukkanni. Szőke, hosszú haja leomlott a bokájáig. Selymes bőre szép fehér volt, a ruhája sötétkék, mint a ragyogó, fekete szemei. Azt mondta a fiúnak: ne félj, mert holnap segíteni fogok neked. Másnap, mikor felébredtek, a tóban friss víz volt. A kis virágok szirmai sok-sok méhecske szorgoskodott. Körbevették a virágokat és a tavat is.

Nem telt bele sok idő, ismét megjelent a háromfejű kis sárkány, és elkezdett tüzet okádni. Mindenáron oda akart menni a tóhoz, a fiú viszont nem volt rest: a tóhoz futott, és elállta sárkány útját. A méhek is csatasorba álltak, és elindultak a sárkány felé.

Ekkor megjelent a sivatag királynője. Gyönyörű és fenséges volt. A következőt mondta a sárkánynak. - Vagy eljössz velem a váramba, vagy itt maradsz, és összecsípnék a méhek. Válassz! - A kis sárkány nagyon félt a méhektől, így eldöntötte, hogy követi a sivatag királynőjét. Hamarosan odaértek a várhoz, ami homokból készült, de csodálatos színekben pompázott. A bútorok és a különböző szép tárgyak a gyertyák fényétől kaptak különleges megvilágítást.

A királynő, ha kívánsága volt, a varázspálcáját használta.

Sok szép leány - akik itt szolgáltak - mind lesték az úrnő kívánságát. A helyiségekben és minden szobában gyertya égett, az egész vár tele volt virágokkal, és itt duruzsoltak a méhecskék is.

Ekkor a királynő közölte a kis sárkánnyal, hogy addig marad itt, amíg meg nem tanulja, hogy nem károsít meg más embereket, és az engedélyük nélkül nem iszik a tó vízből. - A saját erődöt ne megfélemlítésre használd, hanem segíts a gyengéknek és öregeknek! - mondta a fenség. Eltelt egy nap, még egy nap és egy harmadik nap is. A sárkány sok gondolkodás után rájött, hogy a királynőnek van igaza. A kis sárkány közölte az úrnővel, hogy soha nem fog bántani élőlényeket, legyen az ember vagy állat, és mindig segít nekik, ahogy csak tud. Másnap együtt visszamentek az oázishoz, ahol már mindenki hallotta a jó hírt a sárkányról.

A méhecskék már vidáman röpködtek egyik virágról a másikra, a karavánok pihentek, és a sárkány is boldogan segített a nagy csomagok cipelésében a karavánoknak.

A sivatag királynője meglengette a varázspálcáját, és - hipp-hopp! - már el is tűnt.

Göteborg, 22. 11. 2012.

A barnamedve kölykök és a farkasok

Ebben a szép erdőben sok vadon élő állat lakott, megtermett itt sok vadgyümölcs, és gazdag volt a növényzet is. A zöldellő fák nagy, lombos levelei hűsítették az ide látogatókat, amikor nagyon melegen tűzött a nap. Itt éldegélt egy barnamedve két kis bocsával. Az egyik picinek az álla alatt egy fehér csillag volt a barna bundáján, a másiknak meg egy fehér szív. Mindkét csemetének gombszemei huncutságról árulkodtak. A szeleburdi bocsok a mamamaci körül ugráltak, és mindig bebújtak anyjuk meleg bundájába, csak az orruk hegye látszott ki, ott volt a legnagyobb biztonság a világon. Sajnos, a medvemama elaludt örökre, valószínűleg vérmérgezést kapott, mikor egy túske belement a talpába. A két kis bocs hiába huzigálta a nagy medvét: nem ébredt fel. A két kicsi egyre nyűgösebb és éhesebb lett, és nem értették meg a helyzetet. Éppen ekkor ment arra két farkas. Már nem vadásztak, csak hazafelé

tartottak jóllakottan. Meglátták a bocsokat, és mivel a szaglásuk igen jó volt, már tudták, hogy a kicsi macik anya nélkül maradtak. A csemeték félve összegömbölyödtek, panaszos hangon brummogtak, és nagyon féltek. A farkasok egymás szemébe néztek, és valami nagyon szépet láthattak, mert odamentek a kicsinyekhez, a szájukkal felemelték őket, és elindultak az odújuk felé. Egy félóra múlva haza is értek. Nagyon biztonságos helyük volt sziklák között. Csak egy farkaskölykük volt, a többi elpusztult. A farkasmamának sok teje volt, és így táplálni tudta az új jövevényeket is. A három csemete elég hamar összebarátkozott; napról napra szebbek és nagyobbak lettek.

Zoli és a fia, Árpika mindennap tett egy nagy sétát az erdőben, és ismerték az állatokat igen jól. Ma mikor a séta végefelé jártak, akkor fedték fel a medve tetemét. Zoli és a fia rögtön keresni kezdték a bocsokat, de nem találták meg őket. Így telt el több hét anélkül, hogy látták volna a nyomukat a mackóknak. Már azt gondolták, hogy biztosan elpusztultak, mert az ilyen kicsi bocsok még nem tudnak egyedül megélni az erdőben. De azért mindennap nagy túrákat tettek, és tovább kutattak. Egyik nap már elég hosszú utat tettek meg, de - sajnos - nagy vihar tört ki, és eleredt az eső is. Egy sziklahasadékban bújtak meg, és várták, hogy újra kiderüljön az idő, és napocska a sugaraival megszáráítsa őket is, mert nagyon vizesek lettek. Ahogy ott álldogáltak, és körbenéztek, szinte elállt a lélegzetük. Egy szép farkascsalád feküdt előttük a két medvebocccsal együtt. Igaz, szépen megnőttek, de megismerték a fehércsillag- és fehérszív-alakzatot az álluk alatt. Szinte hihetetlen volt. Eközben kiderült az ég, a nap beragyogta az erdőt, a madarak újra csicseregtek, és a sárgarigók is boldogan fütyörésztek. A két maci és a farkaskölyök elkezdett játszani, futkározni, és a két felnőtt farkas légedetten figyelte csemetéit.

Zoli és Árpika elindultak hazafelé, csendben ballagtak, és úgy érezték, hogy valami csodálatos élményben volt részük. Az állatok is éreznek és szeretnek, és igen ritka alkalom, hogy az ember bepillantást nyerhet az ő világukba.

Göteborg, 27. 12. 2013.

Marcika és az erdei manók

Marcika már az erdőszélén járt, mikor eszébe jutott, hogy a zsebében van-e a nagymamának készített gyöngysor, amit ma akart odaadni. Boldog volt, de sokáig tartott, amíg felfűzte a gyöngyöket: ajándékba szánta a nagyinak. Megtapogatta a zsebét, és érezte, hogy ott van. Si-etnie kellett, mert a mamájának megígérte, hogy igyekszik a nagyihoz, mielőtt sötét lesz, mert nála fog aludni.

Hirtelen mozgást hallott a bokrok felől, és ott termett előtte egy nagy róka, amitől igen megijedt. Marci futásnak eredt, be az erdő sűrűjébe. Aztán - a hosszú futás után - végre megállt.

A szíve nagyon hevesen vert a félelemtől. Most már nem hallott semmi zajt, körbenézett: csak a fákat látta, és nem tudta, hogy hová került és hogy most merre menjen. Nem találta az utat, nagyon megrémült: na, most mi lesz vele?

Leült egy fatönkre, és elkezdett sírni, potyogtak a könnyei. Egyszer csak zajt hallott, és előtte termett három kis erdei manó. Csak sapkájuk alapján lehetett megkülönböztetni őket. Piros, kék és zöld színű volt a sapijuk, de különben teljesen egyformák voltak. Nagyon barátságosan viselkedtek, és megkérdezték Macit, hogy mi a baj. Marcika mindent elmesélt nekik. Egy időre csend lett. A három erdei manó tanácskozott, és megkérdezték Marcitól: megvannak-e még gyöngyök? Marcika a zsebét megtapogatta, de mindkét zsebe üres volt! Mikor jobban megvizsgálta, kiderült, hogy kiszakadt a zsebe futás közben, a gyöngyök szétgurultak, és csak a zsinórt találta meg, amelyre felfűzte őket. A piros sapkás erdei manó elővette a sípját, és belefűjt háromszor egymás után.

Nem sok idő telt el, és megjelentek a szarkák a sípszóra. Az erdei manók megmondták nekik, hogy keressék meg az elveszített gyöngyöket, és várjanak ott, ahol megtalálták.

Azért kellett így tenniük, hogy Marci visszataláljon majd az útra, ami a nagyihoz vezet. Így is történt: a szarkák hamarosan megtalálták az elhagyott gyöngyöket, és ott várt az egész szarkasereg Marcira. Mikor

az összes gyöngyöt összeszedték, elindultak a nagymamához. Az úton Marcit végig követték a fák lombjai közt ugrándozó mókusok, a vidám kecses őzikék és a játszadozó nyuszik.

Marci most már nem félt, sokan voltak így együtt, és lassan elérték a nagymama házát is.

A nagyfi már az ablakból észrevette őket. Boldogan ölelték át egymást. Marci mindent elmesélt a nagyinak. A nagymama megköszönte a segítséget az erdei manóknak és a többieknek. Marcinak ismét eleredtek a könnyei, mikor búcsút vett barátaitól. Másnap, mikor indult haza a nagyival az erdőn keresztül, ott voltak a barátai a fák között, látta őket: az erdei manókat, őzikéket, nyuszikat, meg a mókusokat és fent a magasban a szarkákat is. Nagyival együtt vidáman búcsút intettek új barátainak.

Göteborg, 01. 12. 2012.

Tengeri Sellő

Mártonka egy szép tengerparti halászfaluban lakott az édesapjával. Apukája halászattal foglalkozott. Anyukája már régen nem élt. Itt mindig kellemes idő volt. Sokat lehetett sétálni a tengerparton és hallgatni a tenger morajlását, de néha nagy vihar is kerekedett, és felborzolta a tenger hullámain. Reggelente mindig látta a napfelkeltét, amikor kimentek a tengerre halászni apuval. Mártonka tizenegy éves volt. Talpi kutyája mindig mellette ugrándozott, és hűséges társa volt.

Egyik nap arra ébredt fel, hogy apukája rosszul van és magas a láza, nem bír felkelni. Így telt el egy pár nap, de nem lett jobban. Ezt a házat bérelték, és ki kellett fizetni hamarosan a havibért. Sajnos, pénzük nem volt. Mártonka azt gondolta, hogy másnap kimegy egyedül halászni. A háziúr megfenyegette őket, hogy ha holnapután sem lesz pénz, akkor kidobja őket.

A fiúcska reggel felkelt, papájának adott egy kis reggelit, Talpi kutyus meg lehúzta a takarót a másik ágyról, odahozta apának, és jól betakar-ták őt. De azt, hogy mire készül, nem árulta el az apjának.

Volt nekik egy halászhajójuk. Mártonka elég jól ismerte a hajót, és elég ügyes is volt. Sok mindent megtanult az apjától. El is indultak - a fiúcska meg a kutyus - a tengeren, nem messze a parttól megálltak, lehorgonyoztak és elkezdtek halászni. Itt dobta be a hálót a vízbe. Kint voltak már egy pár órája, de nem volt fogás. Az idő is rosszra fordult, így visszafelé indult, és lassan a kikötőhöz ért. Közbe fojtogatta a sírás, és Talpi is igen szomorú volt. Majd nagyon elkezdett sírni, potyogtak a könnyei, amikor a vízből hirtelen kiemelkedett egy szép leány, és ott úszott mellettük, egészen addig, míg ki nem értek a partra. A szép hölgy meztelen volt, csak a hosszú, szőke haja takarta a testét. Talpi nem ugatta meg a lányt, hanem odament hozzá, és hagyta magát megsimogatni. Mártonka sem félt tőle, és a lány elkezdett beszélni. Azt mondta, tudja, hogy nagy bajban vannak, meg azt is, hogy jöjjenek ki másnap halászni, és segíteni fog nekik. Megsimogatta a fiúcska fejét, és hirtelen beugrott a tengerbe.

Mikor hazaértek, apuka már felébredt, de feküdt az ágyban, nagyon gyenge volt. Mártonka nem mesélt el semmit a papának. Gondolta, jobb lesz így, ha semmit nem tud meg apa. Másnap a szokásos időben felkelt Mártonka és Talpi. Szokatlanul szép idő volt, csak a szellő fújta gyengéden. A kutya boldogan csaholva futott a hajóhoz.

A part közelében a tengeren - úgy, mint előző nap - lehorgonyoztak, majd elkezdtek halászni. És nini! Jöttek a halak, alig győzte a fiúcska, hamar megtelt a halászhajó zsákmánnyal, és elindultak hazafelé. Mikor hazaértek, a fiú kezdte kirakni, szétválogatni a kifogott halakat, és azt hitte káprázik a szeme: talált egy aranyszínű halat! Ahogy megfogta a halat, a halpikkelyekből potyogtak az aranypénzek a padlóra. Alig fogta fel, hogy mi történt, mikor kinyílt az ajtó, belépett a szobába a háziúr, és rögtön meglátta a sok aranytallért. Az uraság nem bírta ellenállni a sok aranypénznek, felszedte mindet a padlóról, és eltette a zsebébe. A fiút megfenyegette: mesélje el, hogyan találta ezt a sok pénzt, majd minderről értesülve azt követelte tőle, hogy holnap is menjen el halászni, és ha megint talál aranyhalat, szolgáltatassa be neki. Így szomorúan telt el az este. Apukája kezdett jobban lenni, de még feküdnie kellett,

mert gyenge volt. Mártonka nyugtalanul aludt, de álmában megjelent a szép sellőleány, és azt mondta neki: ne féljen, minden rendbe fog jönni.

Másnap reggel ismét kiment Mártonka és Talpi a szokásos tengerpart-ra. Hétágra sütött a nap, a tenger vize kékeszöld színben pompázott. A fiúcska és a kutya ugyanazon a helyen horgonyozták le a hajót, mint az előző két napon. Nem kellett sokat várni: mikor leengedte a hálót, ismét tele lett sok hallal. Elindult haza, de most félni kezdett: vajon mi lesz, ha jön a háziúr. Talpi ránézett a nagy szemével, és a farkával in- tegetve jelezte, hogy majd segít.

Minden úgy történt otthon, mind előző nap, most is talált egy szép aranyhalat, és mikor felemelte a hálóból, akkor megint potyogtak az aranypénzek. Csak azt nem vette észre nagy izgalmában, hogy a szép sellőleány is ott ül a szobában egy fotelban. Eközben nyílt az ajtó, és belépett a háziúr. A kapzsóság kiült az arcára. De a meglepetéstől meg sem tudott szólalni, amikor megpillantotta a sellőt: ilyen szép leányt még nem látott. Majd a sellőleány felállt, és az aranypénzekhez ment. Talpi odarohant a háziúrhoz, elkezdte húzni a nadrágját, és hangosan ugatott. Ekkor belépett az ajtón a papa is. Mártonka mindent elmesélt neki. A szép sellőleány nem szólt semmit, csak mosolygott, és ránézett a háziúrra, aki tudta, hogy a többiek mit várnak tőle. Bocsnatot kért, visszaszolgáltatta az előző napi pénzt is, és csak annyit fogadott el, amennyi járt neki lakbér fejében.

Papa, Mártonka és a kutya megköszönte a sellőleánynak a sok segítsé- get. Kimentek együtt a tengerpartra, ahol elbúcsúztak tőle, a szépsé- ges hölgy lassan besétált a hullámok közé, és eltűnt. A háziúr is haza- ment szégyenkezve, és tudta, hogy mindenki erről fog beszélni a kör- nyéken, de megfogadta: többé nem fog ilyet tenni.

A papa nagyon büszke volt Márton fiára és Talpíra.

A fiú és a kutya sokszor kint sétált a tengerparton. Mindig izgatottan szemléltek a tengert, és szemükkel keresték a szép sellőleányt.

Göteborg, 16. 12. 2012.

Az erdő tündére

Csodálatos napnak indult ez a szombat. A nagypapával kirándulni az erdőben egy élmény volt. Orsolya és Olivér már nagy izgalommal készültek. A napocska már magasan fent járt az égen, mikor a nagy elkészítette az útravalót: tele volt finomsággal a hátizsák. Orsi még kiszaladt a kertbe, és megcsodálta a virágokat, amint éppen kibontják szirmaikat. Eközben megjelentek a gyönyörű pillangók is, akikkel suttogva váltott egy-két szót. A nagymama megígérte, hogy estére főz valami finomat nekik, mert biztosan meg fognak éhezni a hosszú nap után.

A nagypapa megtervezte az útirányt, és előhívta hűséges kutyáját, Villámot is. Aztán búcsút intve a nagyinak útnak eredtek. Egy-két óra múlva már a nagy erdő sűrűjében jártak. Már sorolták a madarak nevét, mivel a nagypapa sokat mesélt, és oktatta őket útközben. Az erdő olyan volt, mint egy zümmögő kórus. A dalos madarak éneke mindenkit jókedvre derített. Apró neszeket hallottak a fák és a bokrok között; ekkor megjelentek az őzikék és a szarvasok is, de félve elszaladtak, amikor emberközelbe értek. A mókusok nyugodtan lakmároztak a fák tetején: tudták, hogy tőlük nem kell félniük.

Már délután volt, mikor a nagypapa meg akarta mutatni azt a szép madarat, amelynek olyan gyönyörű és különleges tolla volt, és már többször látta itt az erdőben. Nem vette észre, hogy egy szakadék felé bandukol, amelybe - sajnos - bele is csúszott. Elég mély volt a lyuk, így nagyot esett, mivel a talaj itt igen meredek volt. Nagyon megütötte magát, és fájt a jobb lába, be is dagadt neki. Ezek után nem bírt kímászni a gödörből. Ekkor Orsolya keresett egy hosszú faágat, és azzal próbált segíteni nagypapának. De nem sikerült így sem. Olivérnek az jutott eszébe, hogy elmegy segítségért, amit mindannyian helyeseltek. Úgy egyeztek meg, hogy Villám is ott marad Orsival, mivel hamarosan besötétedik, és féltő volt, hogy az állatok is megjelennek a környéken, így viszont a kutya nagy segítség lesz: ugatásával jelzi majd az idegent.

Közben Orsi körül megjelentek a pillangók, akiket jól ismert, és halkan suttogva kérte őket, hogy repüljenek a nagyhoz, jelezzék, hogy baj

van. Olivér elindult, mert kevés volt az idő, hamarosan rájuk köszönt az est. Először futásnak eredt, de hamar elfáradt, mert az utat sem ismerte eléggé. Ahogy nőtt a sötétség, egyre bizonytalanabb lett, hogy merre kell mennie. Megállt egy pillanatra és körbenézett, de nem tudta, merre tovább. Hirtelen különös zajokat hallott félni kezdett. Nagyon nyugtalan lett. Leült egy kőre, és semmi okos ötlet nem jutott eszébe. Most már úgy érezte, hogy hamarosan a könnyeit sem tudja visszatartani. Ekkor zajt hallott. Azt hitte, hogy rosszul lát, egy szép fiatal hölgyet pillantott meg, aki az egyik fa lehajló ágán ült. A holdvilág rávilágított a tüneményre. Szép zöld ruhája volt, és a szőke haját piros rózsák díszítették. A lány rámosolygott a fiúra, isteni nyugalmat árasztott, és azt mondta, ne féljen: ő az erdők tündére, és azért van itt, hogy segítsen neki. Ezek után közölte a fiúval, hogy induljon el itt jobbra az ösvényen, és figyeljen. A fákon szentjánosbogarak vannak: ők fognak világítani hazáig.

Eközben a nagymama már nagyon várta őket haza, igen késő este volt. Amikor kiment a verandára, odarepültek hozzá a pillangók, akiket megismert nyomban. Érezte, hogy az unokája küldte ide őket, mert nagy baj van. Ekkor megpillantotta Olivért is, aki most már szaladni kezdett, és amikor a nagyihoz ért, mindent elmesélt neki. Együtt átmentek a szomszédba, és segítséget kértek. A szomszédokkal közösen elindultak az erdőbe, ahol lámpákkal felszerelve elég gyorsan haladtak.

Ez idő alatt Orsolya és a nagypapa nehéz helyzetbe kerültek, mivel két róka jelent meg a közelükben. Villám ugatni kezdte őket. A rókák beszaladtak az erdőbe, a kutya utánuk. Így az öreg és a kislány magukra maradtak, egy ideig csend volt. Újfént zajt hallottak, és hirtelen egy nagy barnamedve jelent meg előttük. Orsolya és a medve egymásra meredtek, de egyikük sem mozdult. Sajnos, még nagyobb baj is lett, amikor megjelent a kutya. Villám ugatni kezdte a medvét. Az meg elkezdett vicsorítani, felemelte két első lábát: támadásra készült.

Hirtelen megjelent az erdők tündére. Szépsége beragyogta a holdfényes erdőt. Minden állat behódolt neki. Villám is lehajtotta a fejét, majd feltekintett a tündérre, odament hozzá, és leült a lába elé.

A tündér ránézett a medvére, az állat bűnbánóan elfordult erdő irányába, és elcammogott.

Ekkor minden jóra fordult, mert megjelent a nagymama, Olivér és a szomszédok is. A nagypapát kimentették szorult helyzetéből. A tündér, amikor látta, hogy minden rendben van, elbúcsúzott tőlük. Olivér és a többiek megköszönték a segítségét. Az erdők jóságos tündére lassan elsétált az erdő széléig, visszaintett nekik, majd eltűnt a fák között. Elég hosszú volt az út hazáig, de minden jól ment. A nagyszülők és az unokák megköszönték a szomszédok segítségét, majd mindenki hazatért otthonába.

Orsolya és Olivér soha nem felejtette el ezt a kirándulást a nagypapával. Mikor az erdőben sétálnak, mindig eszükbe jut a szép erdei tündér, és hálásan gondolnak rá.

Göteborg, 01. 01. 2013.

Az opál ékszer

Melinda kint sétált a Nílus partján. Szép este volt, a szél nem fúj, az égbolt sötétkék színben pompázott. Felnézett az égre, sok-sok csillagot látott, a hold gyönyörűen világított, és óriási nagynak tűnt. A folyón feltűntek a vitorlás hajók (a felukák), és halk zene szólt valahol a távolban, így romantikusnak tűnt az egész este.

Ma elhatározásra jutott: holnap elindul a sivatagba. Meg kell keresnie Lindát, a testvérét, aki eltűnt. Egyiptéjű ikrek voltak, egyformák, mint két tojás. Mindig együtt voltak, elválaszthatatlanok. Igaz, külön szobában laktak itt a hotelban, talán hiba volt. Ékszerek eladásával foglalkoztak, kék és rózsaszín opál gyűrűket, fülbevalókat és nyakláncokat árultak. Ez már régóta családi vállalkozás volt. A szülei és nagyszülei is ezzel dolgoztak. Szívesen használták az ékszereket ők maguk is: fekete, hosszú hajukhoz jól állt. A befolyt összegek felét gyermekotthonoknak adták. Így nagy szeretet övezte őket, bárhova is utaztak. So-

kat látogatták a gyerekeket, mindig utána néztek, hogy megérkezett-e a felajánlásuk. Sokszor beöltöztek bohócruhába, és így szórakoztatták a kicsiket. A bűnözők elkerülték őket, mert híre ment, hogy valami különleges varázslat van körülöttük. Ha valaki megtámadta őket, mindig meg tudtak menekülni. Itt az arab világban nagy volt a kereslet az ékszerek iránt. Tegnapelőtt este együtt vacsoráztak egy kereskedővel, és meg is egyeztek az árban. Ma kellett volna újra találkozni és megbeszélni az üzletet, de Melinda lemondta. Visszagondolt az előző napra. Linda azt mondta, hogy sétál egyet vacsora után. Ő, Melinda, visszament a szobájába, és lefeküdt aludni. Másnap, mikor felkelt, átment a nővére szobájához, de hiába kopogott nála, nem kapott választ. A személyzettel kinyitatta a szobát, de Linda nem volt ott, és egész nap nem került elő. Tegnap egész nap kereste, tűvé tette a várost, de semmi eredménye nincs, most már nagyon aggódott miatta. Ma reggel valaki a szállodai szobájában az ajtó alatt becsúsztatott neki egy levelet. Az volt benne, hogy holnap induljon el a sivatagba, az első oázisnál álljon meg, és fogjon a kezébe egy kék papírszalagot: ez lesz az ismertetőjel, és ott meg fogja tudni a továbbiakat.

Másnap felbérelt egy Ibrahim nevű embert, akit ismert már régebből, és megbízott benne. Ismerte a sivatagot, mint a tenyerét. Melinda nem mert női ruhában útra kelni, így egy férfiruhát vett fel, haját turbán alá dugta. A szíve egyre hevesebben vert, és kezdett félni, nem mert a jövőre gondolni. Lehet, hogy hülyeséget csinál, de el fogja vinni a vizslájukat is. Már hat éve van velük, és sokat segített már nekik, jó szimata van. A kutya neve Teó. Hűséges, mindig segít, ha nagy baj van, és vele meg fogja találni Lindát, az biztos. Nem mert beavatni senkit sem a terveibe.

Úgy reggel tíz óra körül el is indultak a két tevével és a kutyával. Teó az ölében ült, és elég nyugodtan viselkedett. Többször magához szorította a kutyát, hogy érezze a kis élőlény szívét. Teó a nagy szemével bátorította őt. Ibrahim azt mondta, hogy délután három óra felé oda is érnek. Így is történt. Az oázis szép hely volt. Volt itt egy tó és körülötte pálmafák, virágok. Itt lehetett friss vizet inni és falatozni, megpi-

henni az embernek és az állatoknak. Ez volt a karavánok pihenőhelye, emberek jöttek-mentek és pihentek. Sokféle ember megfordult itt. Körbenézett, a szíve hevesen vert, majd egy turbános férfi jött felé. A férfi intet neki. Melinda szólt a kutyának is, hogy kövesse őt. Ibrahim ott maradt, őrizte a tevéket. Ő, Teo és a turbános férfi megkerülték a kis tavat, majd egy sziklás bejárathoz értek. Követte a férfit, majd egy alagútrendszerbe jutottak, amely többfelé ágazott. Ők jobbra fordultak, és eljutottak egy terembe, amely káprázatosan szép volt. Fáklyák égtek mindenfelé, egy kis szökőkút is volt a teremben, ami hűsítette a levegőt, és középen sok- sok párna, tetején egy turbános nagyúr ült. A férfi rászegezte tekintetét, és megszólalt. - Melinda, hallottam már rólad. Linda jól van, ne izgulj. Csak egyet kérek tőled: add ide a kék opál gyűrűt. Ne azt, amit áruba bocsátottál, hanem a másikat, amely olyan nagy és szép, és a világon nincs párja. Már régóta figyellek benneteket, és rájöttem, hogy ti őrzitek a legszebb kék opál követ. Mennyit kérsz érte? -

Melinda most még jobban megrémült, gondolatai cikáztak: honnan tud róla ez az ember? Időt kell nyernie, hol van Linda? A lány okos volt, tudta, hogy ki tudja játszani ezt az embert. - Látni akarom a nővéremet, addig nem mondok semmit. -

Az úr tapsolt, és két szolga behozta Lindát. Melinda odafutott hozzá, átölelte, és halkán súgott neki valamit. A két szolga szét akarta őket választani, de nem tudta. Melinda és Linda összekulcsolta egymás kezét szorosán. - Az ékszer nem eladó, sosem kapod meg tőlünk, a mi örökségünk - mondta Linda. Az úr mérgesen közeledett feléjük és azt mondta: - Innen nem fogtok megszabadulni soha: meghaltok. - Odadobott eléjük egy kosarat, amelyből kikúszott egy nagy kígyó. Félelmetes volt, ahogy sziszegett és közeledett. A lányok egymásra néztek.

Melinda a másik szabad kezével kivette a zsebéből a nagy opál követ, amely szikrázott, mint a nap, és ráfújta, majd ebben a pillanatban egy nagy üvegfal vette körül őt és Lindát. Teó, a kutya tudta a dolgát, odafutott a gonosz úrhoz, elkezdte húzni a nadrágját, és hamarosan a kígyó közelébe kerültek. A kutya elfutott a kígyó közeléből, a szolgálak

rémülten nézték az eseményt. A nagy kígyó egyre közelebb csúszott az úrhoz, és felemelte a fejét - támadásra készen. A gazdag úr halkán közölte a lányokkal, hogy békében távozhatsz, csak azt kéri, szabadítsák ki a kígyó bűvköréből. Linda kilépett az üvegfalból, suhintott egyet a kezével, amelyben a drágakő volt, és a kígyó visszacsúszott a kosárba. A két szolga és gazdag uraság a két lány előtt leborultak a padlóra, és bocsánatért esedeztek. Teó figyelte mindent mozdulatukat. A lányok azt kérték az úrtól, hogy adakozzon a szegényeknek, az árva gyerekeknek, és töltsön el egy hónapot a gyereketthonban hasznos munkával. Az uraság megígérte. Most együtt visszatértek a városba, és a lányok jelenlétében, a nyilvánosság előtt adakozott az úr. Miután ez megtörtént, Melinda és Linda elintézték üzleti ügyeiket, és Teóval együtt még egyszer kísértáltak a Nílus partjához. Újra megcsodálták a naplementét: a nap aransárga sugarai csodálatos látványt nyújtottak nekik. Megfogták egymás kezét, Teó ott ült előttük, és a szívük tele volt örömmel, boldogsággal és újabb tervekkel, hogyan segítsenek a szegényeken. Mielőtt elutaztak volna, a kígyóra is gondoltak, és beadták egy állatkertbe, hogy máskor a rossz emberek ne tudják őt gonosz céljaikra használni. Úgy érezték, hogy megint hasznos és tanulságos volt az utazás, és megint gazdagabbak lettek egy élménnyel.

Göteborg, 15. 01. 2013.

A rózsák hercegnője

Olyan hirtelen történt minden. Kint sétáltak a rózsák között a mamával, és arról beszéltek, hogy holnap sok rózsát le tudnak szedni, mert gyönyörűek, szépek és kezdenek virágozni. Lenyűgöző helyen laktak: sziklás hegyvidék kis patakokkal és sok virággal. Itt mindig kellemes volt az idő, nem volt hideg sosem. A virágok szerették ezt az éghajlatot: egész évben pompáztak. Jánoska, Katinka a mamával itt éltek, bérelték a kertet, és elég nagy volt. Még hátravolt a fizetés törlesztése, amit holnap-

után kellett kifizetni. A nagyúr személyesen jön ide, és neki kell átadni. Amikor a mama hirtelen rosszul lett, alig bírt bemenni a házba. Kihívták az orvost. Jánoska és Katinka bent ültek a hálószobában az ágy szélén, a mamánál. A doktor bácsi azt mondta, hogy a mama nagyon beteg, magas a láza, és pihennie kell. Egy idő múlva a fiú intett a kisleánynak, és halkán, mikor elaludt az anyukájuk, nehogy felébredjék a mamát, kimentek a konyhába. Mivel Jánoska volt az idősebb - tizenkét éves - ő határozott mindenben. Katinka tízéves volt, barna copfos haja a derekáig ért, a kék szemeivel szomorúan nézett a fiúra.

Jánoska megpróbált mosolyogni a húgára, majd azt mondta: holnap nagyon korán hajnalban kimennek a kertbe. - Majd én leszedem a rózsákat, és te, Katinka megszámolod a rózsaszálakat. Ma már késő van, most készítünk vacsorát a mamának is, magunknak is, és lepihenünk. - Jánoska és Katinka együtt bementek a hálószobába, hogy megnézzék a mamát. Magas láza volt, és csak inni kért, majd elaludt. Így csendben megvacsoráztak ők ketten, és aggódva nézték a mamát. Majd ők is elmentek aludni. Éjszaka nagy vihar volt, erős szél süvített, hallani lehetett a kéményen keresztül, és esőcseppek kopogtak az ablaküvegen, de reggelre szép, napos idő lett.

Másnap Jánoska korán ébredt, és felkeltette a húgát is. Benéztek a mamához, és hoztak neki innivalót, mást nem kért. A mama aggódva nézte gyerekeit, de ők vidáman mosolyogtak rá, és nem mondtak neki semmit a terveikről. Megvárták, míg elalszik, majd kiosontak a házból. Elég hamar kiérték a nagy kertbe. Amint körbenéztek, nagyon megdöbbenetek: a vihar megtépázta és tönkretette a rózsákat. Itt nem volt mit leszedni, siralmasan nézett ki. A két gyermek megfogta egymás kezét, és leültek az összetört rózsák közé. Katinka elkezdett sírni, Jánoska átölelte húgát, és úgy érezte, hogy itt a világ vége. Így ültek együtt összefonódva és szomorúan. Ekkor hirtelen mozgást hallottak, és megpillantottak egy szép hölgyet. Fehér ruhája piros rózsákkal volt díszítve. A fején piros rózsából volt egy koszorú, gyönyörűen illett a fekete hajához. Katinkának elapadtak a könnyei, Jánoska is ámulva nézte a hölgyet. Majd megszólalt a hölgy. - Gyerekek, én a rózsák hercegnője va-

gyok, ne féljeteK, minden el fog rendeződni. Itt van egy piros rózsza, vigyéteK haza, tegyéteK egy vázába, és helyezzéteK el egy asztalon édesanyátok szobájában. Holnap segíteK nekteK, gyertek ki a kertbe reggeli után! Hirtelen rózsza alakúra formálódott, és eltűnt. A gyerekeK haza is mentek, a rózsát betették egy vázába, és bevitték a mama szobájába. Egy kis idő múlva nagyon finom illat terjengett a hálószobában: a rózsza kezdett kinyílni, egyre szebb lett, és a szirmok között kis könnyecsek képződtek, amik lassan legurultak a rózsza szárán. A mama kinyitotta a szemét, a láza elmúlt, csak nagyon gyenge volt. Katinka hozott ételt és italt, Jánoska meg segítette a mamának felülni az ágyban. Egy kicsit megnyugodtak, és így együtt töltötték az egész napot. Majd elérkezett a következő nap, elég későn ébredtek fel. Már éppen túl voltak a reggelin, mikor kopogtak.

A nagyúr állt ott, kérte a pénzt, és azt mondta: ha nem fizetnek most, akkor nem folytathatják a rózsatermesztést. Jánoska közölte, hogy a mama beteg, és vihar tönkretette a virágokat. A mama még aludt, és Jánoska nem is akarta felkelteni. A fiú azt kérte az uraságtól, hogy menjenek ki a rózsakertbe. Gondolta, lesz, ami lesz. Az úr elég mérgesnek tűnt, de követte a gyerekeket a kertbe. Elég hamar oda is értek, és lám-lám, a kert tele volt minden színű rózsákkal, egy halom rózsza le is volt szedve, és csokorba voltak kötve. A kert közepén a rózsák között állt a hercegnő, most fehér rózsakoszorú volt a fején, a ruhája piros volt, és fehér rózsák díszítették. Az úr csak nézte, és nem hitt a szemének. - A rózsák hercegnője vagyok - mondta a szép hölgy. Majd közölte az úrral, hogy itt minden rendben van, és ha gyerekeK eladják a rózsákat, akkor lesz pénz. - Miért ilyen kegyetlen a gyerekekkel szemben, mikor az anyjuk beteg? -

Az nagyúr igen elszégyellte magát, és azt mondta, hogy máskor jobban átgondolja a dolgokat, és segíteni fog a rászorulókon.

A hercegnő megsimogatta mindkét gyerek fejét, és közölte velük, ha valami baj van, csak szóljanak halkan a rózsákhoz, ő meghallja, és jön. Jánoska és Katinka boldogan mosolygott a hercegnőre, és minden segítséget megköszöntek neki. A hercegnő - ugyanúgy, mint előző nap - ró-

zsává változott, és eltűnt, csak egy szép fehér rózsza maradt a helyén. Katinka felvette a virágot, és gondolta, elviszi a mamának. Aztán ők hárman visszamentek a házhoz. Az uraság elköszönt, és azt mondta, ráér várni a pénzre, majd hozzák el a házához, amikor eladják a rózsákat.

A gyerekek bementek a mamához, aki már aggódott, hogy mi történt. Már jól érezte magát, és éppen ki akart menni a kertbe. Jánoska és Katinka mindent elmesélt a mamának, aki csak álmélkodott, hogy ez a csodálatos dolog megtörtént velük. A fehér és a piros rózsza örökre ott virágzott a szobában, amikor rápillantottak, szeretettel gondoltak a rózsák hercegnőjére.

Göteborg, 26. 01. 2013.

Az opálgyűrűk titkos ereje

Melinda és Linda, az ikrek, éppen a gyermekkórházban voltak. A kicsik örömmel fogadták őket. A lányok bohócruhába öltöztek, és kifestették az arcukat, mókáztak és próbálták felvidítani a kis betegeket. Teó, a kutájuk most is velük volt, és minden gyereknél nagy sikert aratott. A kutjának nagy türelme volt, lefeküdt a padlóra, hempergett, és a nagy szemével pásztázta a gyerekhadat. Így rövid idő alatt meghódította a gyerekek szívét. Elég jól sikerült ez a nap is, sok nevetéssel fűszerezve. Mindegyik kislány és kisfiú kapott ajándékot, ezt mókásan megoldották, volt egy nagy zsák, tele játékkal. A gyerekeknek be kellett hunyni a szemüket, belenyúlni a kezükkel a zsákba, és kihúzni egy ajándékot. Ez volt a csúcspont, mindenki boldog volt. Ezek után búcsúzás következett, és Teót mindegyik gyerek megsimogatta. Melinda és Linda is elköszönt, ezután kezdtek összepakolni. Melindát hirtelen rossz érzés fogta el, és ránézett az opálgyűrűre, aminek varázsereje volt. Már sokszor megsegítette őket ez az ékszer. Most is az ujján ragyogott, és furcsa jeleket vett észre. Az opálgyűrű színe változott: hol világoskék, hol sötétkék színű volt. Hívta Lindát is, hogy nézze meg. Igen,

mindketten úgy gondolták, hogy nagy baj van a családban. Mivel csak egy nagynénijük volt, Anna, csak ő jöhetett számításba, akinél egy másik opálgyűrű volt. Feltételezték, hogy bajban van. Elbúcsúztak a gyerekektől, és elindultak Annához. A gyűrű egyre gyorsabban változtatta a színét, Melinda és Linda beültek a kocsiba, és szinte száguldásba kezdtek. Egy óra múlva odaértek Anna házához. Síri csend fogadta őket. Előreküldték Teót, a kutyát, hogy feltérképezze a terepet. Teó halkan vakkantott a kert mélyéről. Linda és Melinda bementek a kertbe, a kapu nyitva volt. A ház ajtaja is ki volt tárva, ezen igen csodálkoztak. Anna néniével együtt lakott két kis törpe is. Egy testvérpár: Lali és Lili árvák voltak, és a néni nevelte fel őket. Ők vajon hol lehetnek? Hiába kiáltották a nevüket, senki sem válaszolt.

Teó végigszaglászta a helyiségeket, majd megállt az egyik szoba előtt, és hangosan ugatott. A két leány odafutott, az ajtó zárva volt. Linda megforgatta a gyűrűt az ujján, és már ki is nyílt az ajtó. Bent a szobában rátaláltak a két törpére. Lali és Lili meg voltak kötözve, és az ágyon feküdtek. Nagy szemeik tágra nyíltak, meg voltak rémülve, de amint meglátták a két lányt és Teót, megnyugodtak. Hamar kioldozták őket, és Lali mesélni kezdte, hogy mi történt. A szomszéd házában egy gazdag úr lakik, a neve Karvaly. Meg akarja venni Anna házát és a telket. A néni nem akarja eladni. Ez már régóta húzódozó ügy. Tegnap újra megjelent Karvaly, és jött vele két ember is. Mikor Anna néni újra nemet mondott a ház eladásra, a két ismeretlen ember megragadta Lalit és Lilit, mert ők is a szobában voltak. Megkötötték őket, és bevitték az egyik szobába és rájuk zárták az ajtót. Annyit tudnak még, hogy Anna próbálta használni az opálgyűrűjét, de Karvaly megelőzte, és elvette tőle. Tovább nem tudják a történetet, csak sejtik, hogy a néni Karvaly házában lehet. Hamarosan mind a négyen eldöntötték, hogy átmennek a szomszédba, és kifürkészik, hogy Anna ott van-e. A két lány előre küldte Lalit és Lilit a kutyával. Találtak a szomszéd kerítésén egy kis rést, ahol be tudtak mászni, Teó ment elől. Tudták, hogy a kutya rögtön jelzi, ha idegen közeledik, de Teó csak halkán morgott, és lapítva kúszott előre. A kertben nem volt senki, így egészen a ház közelébe értek. Lili és La-

li elbújtak az egyik ablak közelébe, egy bokorba. Teót visszaküldték a lányokhoz, így ők is végigosztak a kerten, és minden ablakon benéztek.

Mind a három férfit a konyhában látták, éppen vacsoráztak. Linda meglátta a másik opálgyűrűt a konyhaasztalon. A lány megkönnyebbült, mert tudta, így mindkét gyűrűt tudja majd használni. Előre mentek a bejárati ajtóhoz. A gyűrűt forgatva kinyílt az ajtó, és már bent is voltak a házban. Teó újra elkezdte a nyomozást. Megérezte Anna illatát, és mutatta az irányt. Az emeleten a legutolsó szobánál megállt. Halkan kinyitották az ajtót, és bent ült egy széken Anna néni. Nem értették, miért nem mozdul meg, majd mikor körbenéztek, mindannyian ledermedtek. Ott ült Annával szemben egy fekete párduc, sárga szemei villogtak. Félelmetesnek tűnt. Linda egy pillanat alatt üvegfalat húzott a párduc körül a gyűrűvel. Így nem tudott támadásba lendülni a nagymacska. Anna néni, mikor felocsúdott a meglepetésből, boldogan nyugtázta, hogy most már itt a felmentő sereg, és hazamehet. Anna néni gyorsan elmesélte, mi történt; nagy vonalakban ugyanazt, amit már a két törpe is elmondott. A párduc egyre idegesebb lett, ezért Linda és Melinda gyorsan közölte a két törpével, hogy menjenek le a konyhába, és lopják el a másik opálgyűrűt, de gyorsan kell cselekedni, mert nem bírják sokáig tartani az üvegfalat egy gyűrűvel, és Teó is velük megy.

Lali, Lili és a kutya gyorsan elértek a konyháig. A férfiak és a házigazda még mindig az asztalnál ültek és beszélgettek. Lili csúszva elérte az asztalt, majd alámászott és sikerült elvenni a gyűrűt Karvaly tányérja mellől. Majd gyors ütemben próbált elillanni. Sajnos, meglátták, de a kutya berohant a helyiségbe, és sakkban tartotta a három férfit: vicso- rította a fogát, és hangosan ugatott. Lili és Lali el tudott menekülni: szaladtak, ahogy a lábuk bírta. Elérték a szobát, ahol a hölgyek voltak. Most már nem kellett tovább félni, és Teó is megérkezett. A másik opálgyűrűvel lezárták a konyha felőli részt. Amikor megérkeztek a férfiak, szinte kővé meredtek a látványtól. Láttak két egyforma lányt, tekintetük haragos volt, de gyönyörűek voltak. Karvaly és a két embere nem tudtak közelebb menni a lányokhoz az üvegfal miatt. Majd előbuk- kant a két törpe, és Anna nénnel szemben a leopárd, akit egy üvegfal

választott el a többiektől. Teó szinte átrohant az üvegfalon, de ők nem tudtak átmenni. A leopárd nagyon feszülten figyelte az eseményeket, de nem csinált semmit, mozdulatlanul ült. Ekkor Melinda odaszólt Karvalynak, hogy el akarnak menni Anna nénivel együtt, békével.

Karvaly megértette, hogy nincs esélye, itt nem ő diktál, hanem a lányok. A kezével intett, hogy mehetnek, és azt mondta, hogy nem fogja háborgatni többet Anna nénit. Az üvegfal leomlott az állat és a konyha felől. Karvaly parancsára a leopárdot kivitték a férfiak a szobából, Karvaly bent maradt a szobában. Bűnbánóan lehajtotta a fejét, bocsánatot kért Anna nénitől és a két törpétől.

Ezek után Melinda és Linda vezetésével elhagyták a házat. Teó zárta a sort, végig követte szemével az egész menetet kifelé. Hamarosan haz értek, és Anna néni nagyon boldog volt, hogy a lányok megmentették. Közölte velük, hogy a másik opálgűrűt is megkapják. Lali és Lili boldogan futkároztak a házban Teóval. Az ikrek éppen indulóban voltak hazafelé, mikor meglátták Karvalyt. Egy kis adományt hozott a gyermekkórház részére. Alig hittek a szemüknek, hát, néha vannak meglepetések.

Göteborg, 03. 07. 2013.

A hiúz család

Egy csodálatos tavaszi napon kezdődött ez a történet a közeli erdőben. Már a napocska is egyre melegebben sütött. Az állatok is elkezdtek élni mindennapi tavaszi életüket. A madárkák felkutatták az élelmet a fiókáknak, a rigók gyönyörűen énekeltek. És így a többi színes tollú madárka is vidáman csacsogott, és életre kelt az erdő. A fák lombjai ide-oda hajladoztak, így segítve a mókusoknak, hogy könnyebben tudjanak ugrálni egyik faágról a másikra.

A hiúzmama egy barlangba élt két kis kölykével. Megszoptatta őket, és közben mosdatta, szeretettel nyaldosta két kis kincset. Sajnos, nagy bajban volt. Tegnap megsérült az egyik lába, mikor vadászott. Esős idő

volt, és megcsúszott egy vizes kövön futás közben. Egy nyulat akart elkapni. A lába bedagadt, nem tudta használni, csak három lábon tudott bicegni. Nagyon aggódott, állandóan fülelt, és szomorúan figyelte két szemefényét. Egész nap a barlangban maradt, nem ment el sehova sem. Lassan este lett. A hiúzmama felállt, a szájával felemelte az egyik kölyköt, és elindult az erdőbe. Nehezen haladt előre, csak három lábon sántikált. Egy kis idő múlva talált egy védett helyet a kicsinek. Itt letette, majd visszafordult a másikért, és ugyanazt az utat végigjárta még egyszer. Majd mikor a két kölyök egy helyen volt, újra felkapta az egyiket, és újabb helyet keresett az erdőben. Így haladt előre, mindig talált egy újabb bokrot, ahol védve voltak a csemeték. Többször is fordult, és lassan elérte célját. Neki könnyű volt a tájékozódás: mint minden macskafajta, ő is igen jól látott a sötétben. A szemei világítottak, mint két elemlámpa, és a szaglása is kitűnő volt. Végre elérte a faluszélét, az első házat. Nem szeretett itt lenni. Nagyon félt az emberektől, de érezte, ez az egyetlen megoldás van. Ennek a háznak volt egy macskája, az ő barátja. Egy fekete nagy kandúr, sokat vadásztak együtt. A hiúzmama letette csemetéjét a kerítés tövében, majd elment a másik kölyökért is. Az erdőszélén rejtette el. Mikor ezt a feladatot is elvégezte, lefeküdt a kerítés mellett, és megszoftatta a kicsiket, majd idegesen kémlelte a környéket. Aztán felült, és a házat figyelte, hogy mi fog történni. Egy kis idő múlva az egyik ablakból kiugrott a fekete macska. A cica elkezdett körbeszaglászni a ház körül, és hamarosan felfedezte hiúzmamát. Csodálkozva nézte a két kis csemetét, majd a közelükbe merészkedett. Körbejárta a hiúzcsaládot. Hiúzmama megmutatta a lábát. A macska közel ment hozzá, halkán nyávogott, és értésére adta, hogy látja, mi történt. Ezek után a cica visszaszaladt a házba, és bement a hálószobába a gazdihoz. Ez egy idős néni volt, és éppen készült lefeküdni. A macska elkezdte ráncigálni a ruháját, és hangosan nyávogott, majd többször odaszaladt az ajtóhoz, és jelezte neki, hogy jöjjön vele. A gazdi megértette a jelzést, és ment a cica után. El is értek a kerítés széléig. A néni megdöbbenve látta, hogy egy szép hiúzcsalád van a szeme előtt. Egy hiúzmama és két kicsi kölyke. Ekkor hiúz-

mama felállt, mert féltette a kicsinyeit. A néni meglátta, hogy az állat egyik lába sérült. Ekkor már ő tért fordult, hozott vizet és enivalót a kis családnak. Ezek után behívta a családot a kertbe, és csinált egy kis védett helyet, ahol éjszaka tudnak pihenni.

Másnap a gazdi elhívta az állatorvost, aki ellátta a kis beteget. Hiúzmamának eltört a lába. A kis családot elvitték az állatkórházba, ahol minden kényelmük megvolt, így pár hét múlva ki is engedték őket. A hiúzcsalád újra otthon volt a saját kis kuckójában. A hiúzcsemeték szépen növegték. Barátjuk, a fekete macska, sokszor meglátogatta őket. Egy szép nyári estén a néni kint ült a verandán, és egy kis nyávogást hallott. Körbenézett, és mit láttak szemei? A hiúzcsalád jött elő az egyik bokorból. Hiúzmama büszkén mutatta csemetéit. A néni elpityeredett. A hiúzcsalád így köszönte meg a gondoskodást és a segítséget, amit az idős hölgytől kaptak.

Göteborg, 31. 08. 2013.

A kis manók

Marcika nagy izgalommal várta Juli nagymamit, aki már meg is érkezett. Együtt indultak az üzletbe. Ma egész nap együtt lesznek ott, és megcsodálhatja a sok szép régiséget, amit a nagy össze gyűjtött, és most megvásárolhatja az, aki akarja. Mindig, amikor itt lehetett, ő is segített leporolni a tárgyakat, sőt, kézbe is vehette őket. Ez nagyon felpörgette a kíváncsiságát, és így gyorsan repült az idő. Két helyiség volt. Az elsőben a vevőket fogadta a nagy, a másikban volt a raktár, ahol sok felhalmozott értékes szobor és más hasonló tárgy várakozott.

Marcika itt a raktárban kapott helyet, le is ült egy régi karosszékre, amit éppen kiszemelt magának. Ekkor leemelt az egyik felső polcról egy apró, fekete dobozkat, hogy letörölje, és amikor leporolta, szép fényes lett, csillogott, mint egy tükör. Marci ránézett a dobozka fedelére, melyen két mosolygó arc tűnt fel. Nem bírta ellenállni, és felnyitotta a fe-

delet. Ekkor csoda történt, kipattant a szelencéből két kis manócska. Leugrottak a padlóra, és elkezdtek táncolni Marcika előtt. Nevetve és mókázva elmondták, hogy a piros ruhás manót Pakknak, a kék ruhást Pikknek hívják. Nagyon gyorsan összebarátkoztak, csak figyelni kellett, hogy a nagymama be ne jöjjön. Manócskák nem akarták, hogy más is lássa őket.

Közben Marcika szorgalmasan törölgette a tárgyakat, és a két kis manó segített neki, Elébe hozták a kis tárgyakat, majd visszatették a polcokra. A fiúcska időnként kinyitotta a raktárajtót, már csak egy kis nyílásra, hogy lássa a nagyit, nem jön-e be valamiért. Ekkor meglátott egy férfit, aki a pult előtt várakozott, és mikor a nagyit másfelé nézett, mert keresett valamit, a bácsi levett a polcról egy szép elefánt-szobrocskát, és eldugta a zsebébe. Szó, ami szó, a végén nem vett semmit, és kiment az üzletből. Marcika és a két kis manó látta az egész jelenetet, és elhatározták, hogy visszaszerzik a szobrocskát. A fiúcska kiosont az üzletből úgy, hogy Juli nagyit nem vette észre. Marci zsebében ott lapult a két kis manó is. Könnyedén tudták követni ezt a bácsit, hiszen nem ismerték egymást. A bácsi két utcával arrébb bement egy házba. A kisfiú bepillantott minden ablakon, és végül meglátta őt az egyik szobában.

Pikk és Pakk kipattantak Marcika zsebéből, és közölték, hogy ők mennek be a házba, és visszaszerzik az elefánt-szobrocskát. Adtak egy sípot a fiúnak: ha még valaki közeledik a ház felé, és be akar jönni, akkor fújjon a sípba, és ők meghallják. Meg is egyeztek ebben, és a két kis manó már bent is volt a házban. Az ablakok nyitva voltak, így egy ugrás ide, egy ugrás oda, és már abban a szobában is voltak, ahol a férfi tartózkodott.

A bácsi kabátja egy szék karfáján hevert letéve, Pikk könnyedén feltornázta magát a székre, majd belenyúlt a kabát zsebébe, kivette a kis elefánt-szobrocskát, és odaadta Pakknak, aki ugyancsak közel, a szék mellett állt. Ekkor a férfi meglátta őket, éppen kávéit ivott az asztalnál. Tágra nyitotta szemeit, és többször megdörzsölte. Azt hitte, hogy rosszul lát. Majd kergetni kezdte őket, és megszólalt a síp is. Egy hölgy

közeledett a ház felé, be akart jönni. A két manócska igen fürge volt: hipp-hopp, és már az ablakpárkányon voltak, majd eltűntek a férfi szemei előtt. A hölgy azt hitte, csodát lát, amint két aprócska manó süvített el mellette.

Pikk és Pakk ott termett Marcika előtt, aki felkapta őket a szobrocskával együtt, betette a zsebeibe, és futásnak eredt, mint akit puskából lőttek ki. Pár perc múlva már az üzletben volt, guggolva mászott a raktárhelyiség felé, és kényelembe helyezte magát a fotelben. Pikk és Pakk kibújtak Marcika zsebeiből, és közölték, hogy elfáradtak: visszabújnak a kis dobozkába, majd elbúcsúztak Marcitól. A fiú megköszönte a segítséget a kis manóknak. Megegyeztek, hogy még sokat fognak találkozni, amikor Marcika újra eljön a raktárba. A nagy semmit nem vett észre, mert sok tennivalója akadt az üzletben, szerencsére. Hamarosan négyet ütött az óra, ekkor megjelent Juli nagy, hogy ideje már hazamenni. Marcikának sikerült visszatennie a kis elefántot a helyére. Nagyon boldog volt, hogy ilyen jól megoldotta a feladatot, és szeretettel gondolt barátaira, a kis manókra.

Göteborg, 09. 11. 2013.

A kis fiútigris története

A közelgő alkonyat idején, amikor már elmúlt a tűző nap melege, és a természet lassan készülődött az éjszakára, akkor ébredezett az itt élő gyönyörű tigriscsalád: tigrismama és három kölyke, amelyek már elmúltak egyévesek, és sokat tanultak a vadászat terén is. A kölykök szépen fejlődtek. A fiútigris merészebb és kíváncsibb is volt lánytestvéreinél. Ő nagyobb és erősebb is volt testalkatra, de még mindig sokat játszott nővéreivel is.

Egy alkalommal az anyatigris kivitte őket a tó közelébe, hogy jól lássák az idetévedt vadakat. Ilyenkor választották ki azt a gyengébb állatot, amelyre le is csaphatnak. A mama és csemetéi elbújtak egy nagy bozó-

tosban, és éberem figyeltek. Sok állat jött ide vizet inni, hogy utána lepihenjenek, amikor jön az este. Elsőként az elefántok jelentek meg szép, lassú menetben, és sokat játszadoztak a vízben; majd a bivalyok, orrszarvúak, vaddisznók és, persze, a szarvasok is, mindegyik csoportba verődve és félte őrizve a kicsinyeit. Tigrismama ki is választott egy gyengébbnek tűnő bivalyt, és el is kezdte a vadászatot. Rátámadt a csoportra - aminek eredményeként hosszabb futásra került sor -, és üldözőbe vette a bivalyt. A három magára maradt tigriskölyök elkezdett játszani, futkározni, mivel a mama úgysem látta, hogy mi folyik a távollétében. A fiútigris kicsit távolabb került testvéreitől és mindig talált valami új, érdekes dolgot, amit meg akart vizsgálni. Itt sok kis élőlény élt odúkban és föld alatti kuckókban, amit alaposan szemügyre is vett. Eközben sötét lett, és azt vette észre, hogy egyedül van: testvéreit és a mamát nem látta sehhol. A bátorsága is meginogott, de éppen egy nagy fa alatt találta magát és gondolta, hogy felmászik a fára és ott az biztonságosabb lesz majd. Fel is került a fa tetejére, síri csend volt és korom sötét, csak távoli zajokat lehetett hallani. Szóval, itt töltötte az egész éjszakát.

Tigrismama megszerezte a zsákmányát, és büszkén vonta-húzta a fiatal bivalyt maga után, hogy megmutassa kölykeinek. De mire odaért a bozótoshoz, döbbenet látta, hogy a harmadik csemetéje hiányzik. Rögtön elkezdett aggódni és nyugtalankodni. Lerakta rakományát a kicsik előtt, akik nyomban elkezdtek lakmározni, ő pedig elindult megkeresni rosszalkodó tigriskölykét. De, sajnos, nem találta őt, így visszament a két ottmaradt kölyökhöz, és azt gondolta, hogy majd holnap folytatja a keresést.

Hamar eltelt az éjszaka, és tigrismama korán ébredt. Mivel igen nyugtalan volt, rögtön el is indult a harmadik kicsi keresésére. A másik kettő jóllakottan heverészett a vackában, és a tigrisanya biztosan tudta, hogy ők nem fognak elkószálni. A kis tigris is felébredt, éhes volt és hiányzott az anyja és a testvérei is. A madarak is felébredtek, elkezdtek csiripelni, repkedni, és beindult az élet az erdőben. Ő pedig szeretett volna lemászni a fáról, de ijedten vette észre, hogy egy nagy kígyó má-

szik felfelé. Meg sem mert moccani, ettől az állattól ő is félt. Ekkor megpillantotta az anyját, aki rohanva futott feléje felismerve a közeledő veszélyt. Hamar odaért a fához, és amikor a kígyó meglátta a tigrismamát, sietve elkanyarodott másfelé. Így a tigriskölyök megmenekült: lejöhetett a fáról, és nagyon örültek egymásnak.

Sietve elindultak hazafelé, két testvére már nagyon várta őket, és vidám játszadozásba, kergetőzésbe kezdtek, majd ezután nagy lakomát csaptak.

A fiatal tigris örökre megtanulta, hogy ne kószáljon el egyedül, inkább figyeljen és tanuljon, hogy belőle is jó vadász váljon.

Göteborg, 26. 11. 2013.

Anna és a tigrisek*

A tigrismama és kölykei éppen kijöttek a vízből, ahol hűsöltek, mert melegen tűzött a nap, és szerettek úszkálni. Amint kiértek a tópartra, egy nagy dörrenés és egy golyó süvített el a tigriskölykök felett, amely megsebezte az anyaállatot a hátsó lábán. Így az állat riadtan és idegesen vonszolta magát egy hűvös szikla mélyedésébe, ahová a két kicsi is követte. Egy orvvadász, aki már régóta figyelte a családot, úgy érezte, elérkezett a pillanat, hogy leterítse a szép nagy vadat. De szemébe tűzött nap, és rosszul célzott. Itt elég sok sziklás terület volt, és nem lehetett áttekinteni az egész terepet. A férfi nem tudta, hogy más is látta gonosz cselekedetét.

Anna, a fiatal leány, aki a szüleivel élt itt, sokszor kilovagolt a környékre, és mindent látott és hallott, éppen akkor ért a tó partjára, amikor ez szörnyű esemény történt. Apja és anyja itt dolgoztak a rezervátumban mint állatorvosok. A megdöbbenéstől nem talált szavakat. Itt tilos volt vadászni, és a tigrisek védett állatok voltak. A legfájdalmasabb, hogy ez a galád ember rálőtt egy olyan állatra, akinek kicsinyei vannak. A lány nagyon szomorú lett, de eldöntötte, hogy megmenti a tigriscsa-

ládót. Anna a Vihar nevű lován ült, és az ölében volt Maki majom is, akit mindenhová magával vitt.

Az orvvadász, mikor meglátta a lányt, egy bozótosba bújt el. Gondolta, jobb, ha megvárja, amíg a lány eltűnik, és aztán folytatja a tigris-keresést, ami nem nehéz, hiszen a vérnyomok mutatják az utat. De Anna nem volt ijedős: már sok mindent látott és tapasztalt. Először is megkeresi a tigriscsaládót. Intett Makinak, aki leugrott az öléből, és elkezdett kutatni, minden kis zugot megvizsgált, és rövid idő után már meg is találta őket egy sziklabarlang bejáratánál. Anna odalovagolt a sziklákhöz, majd leszállt a lóról. Előkapta vizeskulacsát, és futva rohant a tigriscsaládhoz. Megállt az anyaállat előtt, egymás szemébe néztek, és a leány tudta, hogy őt nem fogja bántani ez a szép, de sérült állat. Sok vért veszített, de csak a lába sebesült meg, így biztosan rendbe fog jönni. Anna körbenézett, és talált egy kókuszdióhéját üresen. Gyorsan töltött bele vizet, és a tigrisanya elé tette. De az nem akart inni. Anna ekkor észbe kapott, és a két kis kölyök elé tette le a vizet. A kicsik szomjasok voltak, és mikor eleget ittak, akkor a mama is ivott.

Anna közben gondolkozott, haza fog lovagolni, és segítséget hoz. Maki majd itt marad: vigyázni kell a tigrisekre. A vért falevekkel sepregette szét, próbálta eltüntetni a nyomokat, ahogy tudta. Maki megkapta a kulacsot, és felmászott egy közeli fa tetejére, hogy figyeljen, és próbáljon segíteni, ha veszély leselkedik a tigriscsaládra. A majom a fa tetejéről látta a férfit, amint elbújt egy bokorba, és így a lány kicselezhetette, mégpedig úgy, hogy a sziklák között lovagolt el, ahol az orvvadász nem látta. Elég gyorsan haladt Villámmal, és úgy félóra alatt haza is ért. Szüleinek mindent elmesélt, és egy terepjáró autóval indultak vissza a tetthelyre. Anna mutatta az utat.

Közben a férfi igen csodálkozott, hogy nincs semmi mozgás, és nem látja a lányt. Így előmerészkedett, és elindult a vérnyomokon, amik egy idő után megszűntek. Körbenézett, és egy sziklavonulatot látott, és mivel ő is úgy gondolkozott, hogy a sebesült állat csak egy ilyen helyen húzódhatott meg, elindult abba az irányba. Hamarosan Maki is észrevette a férfit. Hangosan kiabálni kezdett, és csapkodta a fák ágait. A tigris-

mama is megérezte a veszélyt, felállt, két kis kölykét egyenként fel-emelte, és bicegve beljebb vitte a hasadékba, s ott gyöngéden megnyalogatta őket. Majd elindult ki a szabadba, hogy szembenézzon a támadójával. Az orvvadász is meglepődött, mikor meglátta a gyönyörű nagy tigrist, ahogy ott állt előtte.

A férfi előkapta a fegyverét, de nem volt ideje elsütni, mert megjelent Anna a szüleivel. A lány papája felszólította a férfit, hogy adja meg magát, mert úgylis felismerik, és mindenki őt fogja keresni. Felszólították, hogy szálljon be a kocsiába. A férfi szó nélkül engedelmeskedett. Láttá, hogy nincs esélye a menekülésre. A tigris kapott egy altató injekciót, így el tudták szállítani a két kicsivel együtt. Anna nagyon boldog volt, hogy sikerült megmenteni a tigriscsaládot, hiszen egyre kevesebben vannak a Földön.

Maki felugrott Anna ölébe, és boldog volt, hogy továbbra is ő a házi kedvenc. Mivel sokat segített Annának, kapott banánt és sok-sok ölelést az egész családtól. A tigrismama hamar felépült, és elégedetten nyaldosta kicsinyeit, miután visszakerült a tó partjára, ahol az otthonuk volt.

Göteborg, 25. 11. 2013.

** A fenti írás első helyezett lett a Barátok Verslista pályázatán*

A jegesmedve megmentése

Történt egyszer régen, hogy egy izlandi házaspár kiment a Jeges-tengerre halászni. Olyasmit láttak, amit azelőtt még soha. Volt nekik hat szép, fehér kutyájuk, és ezeket használták a szánok húzására. Egyórai szánkózás után kiérték a jéghegyek birodalmába. Mesészip, havas-jeges táj fogadta őket, hatalmas nagy jégtáblákkal. Az égbolt kék volt: egy felhőt sem láttak a horizonton. Egy helyen a jég

meg volt repedve, és mit láttak ott? Egy jegesmedve beszorult két jégtábla közé. A másik jégtáblán két kicsi jegesmedvebocs sírdogált az anyja után. Majd megszakadt a szívük a látványtól. A jegesmedve nem volt egyedül, legalább tíz hófehér sirály hozta a csőrében a halat, és etették a jegesmedvét meg a kis bocsokat. Alig tértek észhez a megrázó és szívet melengető látványtól, amikor különleges dolog történt.

Hirtelen szinte szétnyílt a jégtábla, és kiemelkedett egy nagy hajó a vízből. Majd kinyílt egy ajtó, és kiszállt egy gyönyörű hölgy a hajóból. Olyan szép, könnyed volt a járása, mintha lebegett volna a jégtáblákon. Őt követték a segítői, szolgálói, kimentették a jegesmedvét szorult helyzetéből, és kitették a partra a kis bocsokkal együtt. Ő a jegek uralkodónője volt, maga a Jégkirálynő. Meghívta a halász házaspárt a jégpalotájába, hogy nézzenek körül ott, az ő birodalmában. Amerre a szem ellátott, csillogó jég volt mindenfelé, és a világítás a szivárványszínű gyertyáktól csodálatos volt.

A hatalmas jéghegyek között kis ezüst- és aranyszínű patakok jelezték az útvonalat a jégszobákba.

Jégcsónakon lehetett közlekedni, de mégsem volt hideg itt. Láthattak halakat, fókákat, a kis akváriumban tengeri gyöngyöket és apró kristályokat, amelyek körberagyogták a jégtermeket.

A Jégkirálynő fehér ruhája, fekete palástja és hosszú, fekete hajzuhatagja lenyűgöző volt. A jégfogadóban jégtündérek szolgálták fel jégkrémeket és a jeges italokat. Amikor végiglátogatták a jégpalotát, a sirályok már ott sorakoztak, és elkészöntek tőlük minden jót kívánva nekik.

Ők boldogan hagyták el a meseszép jégpalotát, utoljára még egy pillantást is vetettek a jegesmedvére, aki féltő gonddal ápolta kis bocsait, és körülötte ott köröztek segítő társaik, a sirályok is. A kis bocsok boldogan bújtak anyjukhoz.

Göteborg, 24. 11. 2012.

A virágok és a törpék

Ott, ahol ez a mese kezdődik, mindenki boldogan éldegélt. Lizzi a mamájával egy nagy házban lakott. Nagyon szerették a virágokat. Különös módon - értették a virágok nyelvét. A rózsák, ibolyák, gyöngyvirágok és a többi növények gyönyörű színekben pompáztak a kertben. Amikor sétáltak a virágok között, azok mindig szívélyesen köszöntötték őket. Őfeléjük hajoltak, szinte hallani lehetett őket: kedves kis suttagó hangjukat. A virágok itt voltak a legszebbek, mert sok szeretetet kaptak. Egy kis közösségben éltek itt.

Történt egyszer, hogy Lizzi korán felkelt, és kilovagolt a parkba, hogy megnézzze a virágokat. Szedett is egy csokor ibolyát és gyöngyvirágot. Már a körútja végén járt, amikor egy farkas vette körbe. A lova hirtelen megijedt, vágtazni kezdett, és legalább egy óra múlva tudta csak megfékezni őt. Nagyon messzire került az otthonától, és csak egy nagy, sziklás hegyet látott maga előtt. Gondolta, leszáll a lóról, és bepillant egy nyílásba.

Ekkor hirtelen megint nyugtalanító zajokat hallott, a lova elvágatott tőle, és ő ott maradt egyedül. Amint odaért a réshez, nem bírta megállni, hogy be ne menjen rajta. Azon nyomban bent találta magát a hegy belsejében, de a nyílás hirtelen bezáródott mögötte.

Csak most fogta fel, hogy nem tud kimenni. Nagyon félt. Egy kis fényt látott a sötétben, és elindult abba az irányba. Hamarosan egy nagy terembe jutott. Itt világos volt, és fáklyák világították be az egész nagy helyiséget. Amikor a szeme hozzászokott a fényhez, egy patakot pillantott meg. Ez sárgás színű volt. Majd rájött, hogy arany szemcsék vannak a patakban, ami különös fényt varázsolt az egész hatalmas terembe. Lassan körbenézett, és törpéket látott maga körül, akik lázasan dolgoztak, az arany mosás nehéz munkáját végezték.

A törpék körbeállták és csodálkozva szemlélték őt. Lizzinek szép fekete szeme, haja és sudár alakja lenyűgözte őket. Az egyik törpe odajött hozzá, és megkérdezte, hogyan került ide. Lizzi mindent elmesélt, és kérte, hogy segítsenek neki innen kikerülni. A törpe azt

mondta, hogy a barlang most be van zárva, és csak másnap lehet kimenni innen. Kapott egy szobát, ahol minden kényelme megvolt. Este együtt evett a törpékkel, akik nagyon kedvesek voltak hozzá, sőt még harmonikáztak és táncoltak is neki.

A törpék elmesélték, hogy egy gazdag úrnak kell dolgozniuk, aki fogva tartja az ő hűgukat. Csak akkor lesz szabad a lány, ha elvégzik a nehéz aranymosó munkát. Lizzi talált egy vázát a szobában, ahol elszállásolták, és beletette a kis csokor ibolyát, meg a gyöngyvirágot, amit szedett. Ezután mindenki lefeküdt. Lizzi is fáradt volt, és sokáig aludt. Mikor reggel felébredt, felderítő útra indult, és hamarosan megtalálta a nyílást, ahol bejött. Magához vette a virágait, és elköszönt a törpéktől. Megköszönte a vendégszeretetüket. Mikor kiért a barlangból, megszólította az ibolyákat és a gyöngyvirágokat, hogy segítsenek neki hazatalálni. Tudott beszélgetni a virágokkal. Az ibolyák és a gyöngyvirágok szirmai szétnyíltak, harmatcseppek gurultak le a földre, és így közölték vele, hogy megértették a kívánságát. A virágok szirmai becsukódtak, így tudatták a lánnyal, hogy mindent megtesznek, ami tőlük telik. Lizzi figyelte a növényeket. Nem telt el hosszú idő, és a virágok elkezdtek szaporodni. Virágpalánták nőttek ki a földből szaporán, és mutatták az utat hazafelé. Csodálatos illat kísérte útjukat.

Lizzi mamája nagyon aggódott: kint sétált a kertben éppen, mikor meglátta az ibolyákat és a gyöngyvirágokat, amint pont előtte bújtak ki a földből. Azonnal megértette, hogy a lánya küldte őket neki. Szeretettel simogatta a virágokat, és megköszönte a segítségüket. Elment a lováért, majd a személyzet kíséretében haladt végig az úton, pár óra múlva el is érte a barlangot, és ott a lánya, Lizzi várta őket, mert nem találta a lovát, és így inkább türelmesen várakozott. Tudta, hogy a mamája érte fog jönni. Eközben kijöttek a törpék is, így nem volt egyedül. Mikor megérkezett a mamája, nagyon megörültek egymásnak. Búcsút intettek a törpéknek, és hazamentek. Azóta is a virágokkal élnek együtt, s azok sok örömet okoznak nekik. A gazdag úr, mikor hírért vette, hogy mi történt, hogy a növények szeretete csodát tett,

elszégyellte magát. Ezek után szabadon engedte a lányt, és a törpék is hazamehettek, nagy örömükre. Így mindenki boldogan élt tovább.

Budapest, 11. 12. 2012.

Melinda és Linda újabb kalandjai

Melinda éppen csomagolt, és örömmel gondolt az utazásra, hogy hamarosan otthon lesznek. Linda kint állt az erkélyen, nézte a gyönyörű csillagokat, és ábrándozott a jövőről, mivel most is jól sikerült az útjuk, sok kis gyermeknek tudnak segíteni a tanulásban. Már arra gondolt, hogy elég szép összeget tudnak juttatni az árva gyerekeknek is.

Hirtelen mozgást észlelt a hotelszoba ajtajánál, és megpillantott egy kis levelet, amit becsúsztattak az ajtó alatt. Teó, a kutyájuk odaszaladt, felvette a szájával, és halkán morgott hozzá. Linda és Melinda azonnal ott termett, és kíváncsian olvasták a levelet. Egy rövid üzenet volt, hogy holnap 11-kor legyenek mindketten a hotel bejáratnál, és Omár sejk autót küld értük: szeretne velük beszélni és vásárolni az opál ékszerek szép gyűjteményéből. Ha elfogadják, akkor nem kell üzeniük: a sejk szeretettel várja őket a kutyájukkal együtt.

A két lány csak összenézett, és máris tudták, hogy elfogadják a meghívást.

Másnap délelőtt - szokásukhoz híven - készülődtek. Melinda és Linda egypetéjű ikrek voltak és teljesen egyformák. Egyforma fehér ruhát viseltek kék övvel díszítve, és a szép barna hajuk is kék hajpánttal volt összefogva. Senki nem tudta megkülönböztetni őket, csak a kutyájuk. Lindán valami furcsa érzés lett úrrá, Melinda ugyancsak szorongott. Linda megtapogatta a ruhája bal zsebét, majd kihalászta a szép és varázslatos gyűrűt. Hirtelen elhatározással felhúzta az ujjára, és ránézett a nővérére. Ez családi ékszer volt, mindig segített nekik baj esetén.

Mire kiértek a hotelből, már meg is látták a nagy fekete limuzint,

amely ott várakozott. A sofőr intett nekik. Beszálltak Teóval az autóba, és elindultak. Egy órányi utazás után megérkeztek az oázisba. Csodálatos látványt nyújtott a táj: körbe-körbe homok és közepén egy mesés kastély. A kocsi megállt, ők kiszálltak, és elindultak a bejárat felé. Az út két oldalán pálmafák levelei lengedeztek, csillapították a forróságot. Sehol egy felhő az égen, sehol egy kis szellő, nagyon meleg volt. Gyönyörködve néztek körbe, egzotikus tájak, homokdűnék voltak a távolban, és nem messze tőlük egy szép rózsalugas. Gyönyörű volt. A kastély tiszta hófehér volt, de az ajtók és ablakok kerete kékre volt festve. Mire beléptek, a személyzet készen állt fogadásukra, és felkísérték őket a szobájukba. Mindkettőjük szobájában volt egy kis szökőkút, és friss levegőt is éreztek, ami valahonnan ideérkezett. Egy fiatal leány kopogott és belépett hozzájuk közölve, hogy a sejk és a felesége látni akarja őket. Teó vakkantott egyet, és a két lány a kutya kíséretében elindult a nappali felé. A kutya mindent végigszaglászott, csóválta a farkát, jól érezte magát. Beléptek a terembe, amely egy igen nagy helyiség volt. Itt kényelmes fotelok és kanapék voltak. A sejk és a felesége fotelban ültek, és őket is hellyel kínálták. Nagyon barátságosak voltak, az asszony a szép hosszú, zöld ruhában gyönyörűen nézett ki, és nagyon szomorúnak tűnt. Omár sejk elmesélte: főleg azért hívták őket, hogy a segítségüket kérjék. Nezlinek, a feleségének a kishúga eltűnt, valószínűleg elrabolták. Szeretnék, ha Melinda és Linda segítene visszahozni Leilát: így hívják a leányzót. Van itt nem messze egy másik kastély, ahol ugyancsak él egy sejk, úgy hívják, hogy Hasszán. Ő rabolta el. El akarja venni feleségül a lányt, de Leila nem szereti, és igen fél tőle. Mivel tudják és hallották, hogy a lányoknak nemrég volt egy hasonló esetük, úgy gondolták, hogy ha tudnának segíteni, busásan megjutalmaznák őket, és ékszereket is vennének tőlük.

A két lány egymásra nézett, aztán Nezlire, akinek ekkor már folydogáltak a könnyei, és döntöttek. Elvállalják, ha a kutya is velük lehet. Teó hangos ugatással válaszolt. Ekkor kaparászást hallottak, majd kinyílt az egyik ajtó, berohant egy gyönyörű fekete cica, és

felugrott Nezli ölébe. A sejk elmesélte, hogy ez a macska Leiláé, és mindent látott, ami az elrabláskor történt. Úgyhogy Miri a cica is meggy velük.

Van egy titkos alagút, ami összeköti a két kastélyt, így ezen az úton kell elindulni. Jó lenne, ha már ma este indulnának, ha lehetséges. A két lány bólintott, és azt mondták: mindent elintéznek, de most visszavonulnak, és este tízkor indulnak a két állattal együtt.

Késő este Melinda és Linda, valamint Teó készen álltak az indulásra. A személyzet egyik tagja, Ibrahim is velük tartott, és jött Miri a cica is. A macska mutatta az utat az alagúthoz, mindig hátra nézett, és nyávogott egyet, majd a kutya, Teó mindent megszimatolt, és csendben elindultak: Melinda, Linda és a szolga Imrahim. A szolgánál volt egy zseblámpa, ami végig világította az utat. Az alagút a pincéből indult, szépen ki volt építve, sehol sem omladozott, homokból volt kivájva, de elég nyirkos és hűvös levegő volt ott. Legalább egy órát haladtak így. Majd elértek egy ajtóhoz, ami le volt lakatolva. De Linda megforgatta a gyűrűt az ujján, és a lakat leesett a földre. Itt már az alagút szélesebb volt, gyorsan haladtak, és hamarosan elértek egy következő ajtóhoz, ami kulcsra volt zárva. Linda ezt is kinyitotta, és ekkor egy terembe jutottak. Itt több ajtó mutatott több irányba. Ekkor Miri, a cica odaszaladt egy faajtóhoz, jelezve, hogy erre kell menni. Linda könnyedén kinyitotta. Most már felfelé haladtak a lépcsőn, és egy folyosóra kerültek. Miri itt már szaladt, és utána gyors iramban a kutya. Melinda, Linda és Ibrahim alig bírta követni őket. Majd a két állat megállt egy szoba előtt, síri csönd volt. Melinda a szoba ajtajának kulcslyukán benézett: egy férfi állt belül az ajtónál. Most gyorsan kellett cselekedni, Linda a gyűrű segítségével kinyitotta az ajtót. Teó és Ibrahim letámadta az őrt. Halkan dolgoztak: a kutya fogta az őrlábát, a szolga leütötte. Az őrnek nem volt ideje a védekezésre, így az ütéstől elájult. A szobába belépve megpillantották Leilát. Az ablak előtt ült egy széken, szép hosszú haja össze volt fonva az ablakfüggönnyel: meg sem bírta mozdulni, nagyon rémült volt. Miri, a cica felugrott a függönyre, és elkezdte bontani a lány haját, ami nehezen

ment, mivel a karmai beakadtak a függönybe. Ezért Melinda és Linda is segített kibontani Leila haját a függöny ráncsaiból. Ez hamarosan sikerült is, és Leila kiszabadult.

Mikor ezzel készen voltak, és éppen azon igyekeztek, hogy minél hamarabb eltűnjenek innen, és közben Leila is megértette, hogy segítenek neki innen kiszökni, hirtelen zajt hallottak, és belépett Hasszán, a sejk, négy emberrel. Farkasszemet néztek, a sejk megdöbbenve két gyönyörű hölgyet látott maga előtt, akik egyformák voltak, mint két tojás, valamint Leilát, majd a szolgát és a két állatot is észrevette. Miri, a cica felpúposodott, mérgesen fúj, Teó pedig elkezdett vicсорítani, és kivillantak a fogai is. Hasszán rögtön megértett mindent. Támadásra hívta embereit, hogy fogják el őket. Ekkor Linda megforgatta az opálgyűrűt az ujján. Egy nagy üvegfalat varázsolvá védte magukat a támadástól. Ekkor Melinda elkérte Lindától a gyűrűt, kilépett az üvegfal mögül, odalépett a sejkhez, és közölte vele: ha nem engedi el lányt és őket, megvakítja őt, és kínozik kínjával fog meghalni. - És parancsold meg az embereidnek, hozzanak ide négy lovat, hogy békében távozhassunk. Kérj bocsánatot Leilától, mert nagy bűnt követtél el ellene. Nincs jogod elvenni más szabadságát, ha az nem akarja. - Ekkor Linda is előlépett. A két leány nem félt tőle, szinte megbabonázták a sejket. Hasszán bódultan és csodálattal nézte a két egyforma lányt, már nem volt ereje: lehajtotta a fejét, és halkán megszólalt:

- Bocsáss meg, Leila, nem akartam fájdalmat okozni neked. Ezek után békésen távoztak, kaptak lovakat. Miri, a cica Leila ölében ült, és békésen nyalogatta a mancsait. Teó vidáman csaholt a lovak mellett, és hamarosan haza is értek a másik kastélyba. Omar sejk, Nezli és az egész kastély személyzete ott várakozott a kastély bejáratnál. Nagy örömmel fogadták őket. Leila boldogan borult nővére keblére. Együtt volt az egész család. Miri, a cica örömmel dorombolt és szaladt hol az egyik, hol a másik hölgyhöz. Teó is boldogan csaholt, időnként vakkantott, és csóválta a farkát. A sejk köszönetet mondott Melindának és Lindának. Bőkezűen megjutalmazta őket, és azt mondta,

hogy felépített a szegény, beteg gyermekeknek egy kórházat. Nezi és Leila pedig kiválasztotta és megvásárolta a legszebb opál ékszereket. Majd mindenki nyugovóra tért. Másnap Linda és Melinda pihentek és megcsodálták a kastélyparkot. Itt káprázatos növényeket láttak és sok-sok rózsát, amiből rózsaoiljat készítettek. Emellett pálmafák, narancs- és citromfák lombjai nyújtottak árnyékot a nap sugarai ellen: gyönyörűek voltak. Miri, a cica és Teó, a kutya nagyon jó barátok lettek. Sokat kergetőztek, de tudták, hogy elválnak útjaik. A következő napon eljött az elválás perce. Előállt a limuzin, Melinda, Linda és Teó beszálltak, és búcsút intettek vendéglátóiknak.

Melinda és Linda soha nem felejtette el ezt a kalandot, és örültek, hogy tudtak segíteni. Az opálgyűrű mindig ott ragyogott Linda vagy Melinda ujján. Alig várták, hogy találkozzanak az árva gyerekekkel, és felvidítsák őket a szeretetükkel.

Göteborg, 02. 04. 2013.

A felkelő nap sugara

Ezüst fényudvara a Holdnak
bevilágítja a sötétkék éjszakát.
Mutatja nekünk az utat a csillagos égen,
hogy mi, halandók tudjuk a helyes útirányt.
Nehéz sors idején mikor a bánatunk,
mint az őszi falevelek lehullanak,
arany színekben pompázva a pászitra.
Lelkünk a csillogó tó szivárvány tükrében,
elveszítette az utat mutató iránytűt.
Lágy, bolondos szellő, ezüst ágakon
vígán daloló madárkákat lenget.
A tavaszt váró rügyező fakoronán
halk zene szól, és a tündérek
kórusa játszik aranyfuvolán.

Bársonyos napsugarak szórják szét
mosolyogva igazgyöngyeiket,
és örömforrás fakad az
ezüstszürke sziklaszirteken
a reggel felkelő napsugarában.

Göteborg, 25. 10. 2013.

Hableány

Hattyúk hófehér szárnyaikat lebegtetve
ereszkednek a kristály tavak fölé, amely
apró kövei között engedi át a tiszta forrásvizet
és átformálja, elvezeti a kis hableány
csillogó könnycseppjeit a nagy kék folyóba,
hogy találkozzon a hatalmas hömpölygő óceánnal
és megtalálja elveszettnek hitt szerelmét

Göteborg, 29. 10. 2013.

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)

Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila

Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

<http://poeta.hu/feketen-feheren> - folyoirat@poeta.hu

ISSN 2060-5854

Smögen – Svédország

Göteborgi kishajó kikötő – Svédország

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*

Lám Etelka

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
